

Arrest

nr. 111 691 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren op 28 augustus 2012 het Rijk te zijn binnengekomen, dienen op 30 augustus 2012 elk een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 september 2012, in antwoord op de ingediende asielaanvragen, beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 september 2012 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissingen worden bij aangetekend schrijven van 28 september 2012 aan verzoekende partijen ter kennis gebracht en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde / de persoon die verklaart te heten [...] geboren te [...], op (in) [...] van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Servië het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/09/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient ambtshalve te duiden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting is gebleken dat verzoekende partijen, nog voordat door de Raad bij arrest met nummer 107 148 van 24 juli 2013 het door hen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 21 september 2012 ingestelde beroep werd verworpen, op 18 oktober 2012 akkoord gingen met een vrijwillige terugkeer naar hun land van herkomst via de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en dat zij op 30 oktober 2012 effectief zijn teruggekeerd. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen volledige uitvoering hebben verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer zijn verdwenen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om, wanneer hun belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover standpunt in te nemen en het actuele karakter van hun belang aan te tonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Ter terechtzitting geeft de raadsvrouw die verzoekende partijen vertegenwoordigt aan geen weet te hebben van een vrijwillige terugkeer van verzoekende partijen. Zij wenst te volharden in het ingestelde beroep en stelt hiertoe nog steeds een mandaat te hebben. Door aan te geven dat zij geen weet heeft van een vrijwillige terugkeer van verzoekende partijen in oktober 2012 weerlegt zij dit gegeven evenwel niet. Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan waarom, gelet op deze vrijwillige terugkeer in oktober 2012 waarbij uitvoering werd gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, zij alsnog een actueel belang zouden hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissingen.

De Raad stelt ook vast dat de door verzoekende partijen ingeroepen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) steunde op het gegeven dat zij verplicht werden het grondgebied te verlaten niettegenstaande zij nog een rechtsmiddel konden aanwenden tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 20 september 2012. Verzoekende partijen gaan er hierbij evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissingen als dusdanig hen niet verplichten terug te keren naar hun land van herkomst Servië. Daarnaast brengen zij ook geen concrete elementen aan die erop wijzen dat er sprake is van een risico op behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Servië. De Raad verwierp bij arrest met nummer 107 148 van 24 juli 2013 bovendien ook het door verzoekende partijen ingestelde beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 20 september 2012. Het thans ingeroepen risico op schending van artikel 3 van het EVRM wordt ook tegengesproken door het gegeven dat verzoekende partij vrijwillig zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst. Enige schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS